

12 Δεκεμβρίου 2019

Άγιος Σπυρίδων ο Θαυματουργός

Θρησκεία / Αγιολογία

Λάμπρος Σκόντζος, Θεολόγος

Ένας από τους πλέον δημοφιλείς αγίους της Εκκλησίας μας είναι και ο άγιος Σπυρίδων ο θαυματουργός, του οποίου το τίμιο λείψανο βρίσκεται

στην Κέρκυρα, άφθαρτο εδώ και χίλια επτακόσια χρόνια.

Καταγόταν από την Κύπρο. Γεννήθηκε στο χωριό **Άσσια** περί το 270, από αγρότες, απλοϊκούς και φτωχούς, αλλά ευσεβείς γονείς. Ο ίδιος δεν είχε την ευκαιρία να λάβει σπουδαία εκπαίδευση, παρά μόνο τη στοιχειώδη. Όμως οι γονείς του ενστάλαξαν στην ψυχή του την ευσέβεια. Τα λίγα γράμματα, που έμαθε, τα χρησιμοποιούσε για τη μελέτη της Αγίας Γραφής και άλλων ψυχωφελών αναγνωσμάτων. Ακολούθησε το επάγγελμα των γονέων του, του ποιμένα προβάτων. Εκεί στα λιβάδια και στα δάση μελετούσε με πάθος το λόγο του Θεού προσευχόμενος αδιάλειπτα. Μέσα στο ποιμενικό σακίδιό του, μαζί με το λιτό φαγητό του, έφερε και την Αγία Γραφή, την οποία μελετούσε με τις ώρες. Όταν δεν μελετούσε, έψελνε ύμνους δοξολογίας και ευχαριστίας στο Θεό για τις άπειρες δωρεές Του, που απολάμβανε στη ζωή του. Πολύ συχνά σύναζε και άλλους ποιμένες, στους οποίους δίδασκε την πίστη στον αληθινό Θεό και την χριστιανική ζωή. Μια άσβεστη φλόγα έτρεφε στην καρδιά του: να οδηγήσει και άλλους ανθρώπους στην αληθινή εν Χριστώ ζωή και σωτηρία.

Φρόντιζε να αποκτά αρετές και να μοιάζει όλο και περισσότερο στο Χριστό. Μέρα με τη μέρα αύξανε την πνευματική του καλλιέργεια και γινόταν όλο και πιο φωτεινός και ξεχωριστός στην ευρύτερη περιοχή του τόπου του. Ζούσε όμως σε εποχή που ο Χριστιανισμός ήταν ακόμη μειοψηφία και διωκόμενος από το ρωμαϊκό κράτος. Δεν ήταν καθόλου εύκολη υπόθεση να είναι κανείς Χριστιανός, διότι, αν εκδήλωνε την πίστη του στο Χριστό και δεν πειθαρχούσε να θυσιάσει στα είδωλα, συλλαμβάνονταν, βασανίζονταν και συχνά έχανε τη ζωή του. Έτσι και ο ένθερμος Σπυρίδων έγινε στόχος των φανατικών ειδωλολατρών της περιοχής. Επί αυτοκράτορα **Μαξιμίνου** (308-313) συνελήφθη και βασανίστηκε άγρια για να αρνηθεί στο Χριστό. Όμως εκείνος έμεινε εδραίος στην πίστη του. Από τα σκληρά βασανιστήρια εξαρθρώθηκε το πόδι του και έπαθε ζημιά το μάτι του.

Όμως ήρθε η ευλογημένη μέρα όπου ο **Μ. Κωνσταντίνος** υπέγραψε το περίφημο **διάταγμα των Μεδιολάνων** (313), το οποίο, για πρώτη φορά στην ιστορία της ανθρωπότητας, κατοχύρωνε την ανεξιθρησκία. Ο Σπυρίδων απελευθερώθηκε και επέστρεψε στην πατρίδα του. Νυμφεύτηκε μια ευσεβή νέα και έκαμε μια υπέροχη οικογένεια. Όμως, δυστυχώς, η σύζυγός του αρρώστησε και πέθανε νωρίς, μένοντας ο Σπυρίδων μόνος να αναθρέφει την αγαπημένη του κόρη **Ειρήνη**. Μόνη του παρηγοριά στον μεγάλο πόνο του η μελέτη των αγίων Γραφών. Πίστευε πως τα παθήματα του νυν καιρού είναι μέσα παιδαγωγίας για την πνευματική του πρόοδο.

Τότε είναι που ανάλαβε να συντηρεί ορφανά και δυστυχισμένους της περιοχής.

Η φήμη του άρχισε να γίνεται γνωστή σε όλη την Μεγαλόνησο. Πλήθος αναξιοπαθούντων έτρεχαν σ' αυτόν να πάρουν ψυχική δύναμη και να ανακουφιστούν από τις αντιξοότητες της ζωής. Εν τω μεταξύ είχε κοιμηθεί ο ιερέας του χωριού του και οι χωριανοί του πρότειναν να πάρει τη θέση του ο ευλαβής Σπυρίδων. Δέχτηκε ύστερα από μεγάλη πίεση. Λίγο αργότερα τον ανάδειξαν, και πάλι χωρίς τη θέλησή του, επίσκοπο της πόλεως **Τριμυθούντος**. Ως επίσκοπος πλέον ανάδειξε όλες τις αρετές και την αγιότητά του. Έγινε πρότυπο ποιμένα ψυχών. Ζούσε να διακονεί το λαό του Θεού, που του εμπιστεύτηκε Εκείνος, οδηγώντας χιλιάδες ψυχές στη σωτηρία. Ταυτόχρονα είχε να επιδείξει ένα αξιοθαύμαστο κοινωνικό έργο. Ο Θεός τον αξίωσε να επιτελεί και θαύματα, προς δόξα δική Του.

Στις μέρες του είχε ξεσπάσει στην Εκκλησία ο μεγάλος σάλος της φοβερής αίρεσης του **Αρείου**. Για την αντιμετώπισή της ο Μ. Κωνσταντίνος είχε συγκαλέσει το 325 την **Α' εν Νικαία της Βιθυνίας Οικουμενική Σύνοδο**, όπου έλαβε μέρος και ο Σπυρίδων, εκπροσωπώντας την επισκοπή **Τριμυθούντος**. Εκεί ο άγιος επίσκοπος απόδειξε, με την απλότητα που τον διέκρινε, την αλήθεια του τριαδικού δόγματος. Διέσπασε θαυματουργικά ένα κεραμίδι ενώπιον της Συνόδου, σε φωτιά, νερό και χώμα, παραλληλίζοντας έτσι το μυστήριο της Αγίας Τριάδος, συμβάλλοντας με τον δικό του τρόπο, στην καταδίκη της αιρέσεων. Αργότερα το 342 έλαβε μέρος και στην εν **Σαρδική** (Σόφια Βουλγαρίας) Τοπική Σύνοδο, σύμφωνα με μαρτυρία του Μ. Αθανασίου.

Ποίμανε θεοφιλώς την επισκοπή του ως το 348, όταν ο Θεός τον κάλεσε κοντά του, να τον επιβραβεύσει για την ενάρετη ζωή του και το σπουδαίο έργο του στην Εκκλησία του Χριστού. Αμέτρητα πλήθη είχαν συρρεύσει στην **Τριμυθούντα** από κάθε μέρος της Μεγαλονήσου να αποχαιρετίσουν τον καλό και άξιο ποιμένα τους, τον πνευματικό τους πατέρα, τον σοφό συμβουλάτορά τους και το στήριγμά τους. Να του ζητήσουν να πρεσβεύει αενάως στο Θεό από του ουράνιο θυσιαστήριο.

Με μεγάλες τιμές έθαψαν το σώμα του. Όμως όταν έκαμαν την εκταφή το βρήκαν άφθορο να ευωδιάζει και να θαυματουργεί. Το έβαλαν σε μαρμάρινη λάρνακα και το τοποθέτησαν στο νάρθηκα του ναού να το προσκυνούν και να αγιάζονται από αυτό οι πιστοί. Το έτος 648 ο αυτοκράτορας **Ιουστινιανός Β'** το μετέφερε στην Κωνσταντινούπολη για ασφάλεια, λόγω των συχνών επιδρομών των **Σαρακηνών** στο νησί. Από εκεί λίγο πριν την άλωση, κάποιος ευλαβής ιερέας, ονόματι **Γρηγόριος Πολύευκτος**, για να μην πέσει στα χέρια των Τούρκων, το μετέφερε, μαζί με το λείψανο της **αγίας Θεοδώρας της Αυγούστας**, στην **Παραμυθιά της Ηπείρου**. Το 1460 το μετέφερε στην **Κέρκυρα**, όπου το κληροδότησε σε κάποιον

άλλο ευλαβή κερκυραίο ιερέα, ονόματι **Γεώργιο Καλοχαιρέτη**, στον οποίο το κληροδότησε. Εκεί φυλάσσεται μέχρι σήμερα, επιτελώντας άπειρα θαύματα. Η μνήμη του εορτάζεται στις **12 Δεκεμβρίου**.

<http://bit.ly/2qGoyW6>